

Herman KENNES

Oprichter van sociaal tewerkstellingsinitiatief De Vlaspit in Scherpenheuvel

Ontkiemd in de schaduw van de Onze-Lieve-Vrouwebasiliek in Scherpenheuvel, groeide vzw De Vlaspit uit tot een sociaal tewerkstellingsinitiatief waar intussen zo'n honderd mensen aan de slag zijn. Nu zijn 'kind' groot is, gaat bezieler Herman KENNES met pensioen. „Maar ik blijf me sociaal engageren als vrijwilliger.”

‘Geloven is dienstbaar zijn, hier en nu’

Ilse VAN HALST

Geboeid door verhalen van een pater montfortaan ten huize KENNES, droomde de kleine Herman ervan om als ontwikkelingshulp naar Afrika te trekken. Zijn ouders zagen dat niet zitten, maar de sociale microbe liet KENNES niet los. Twintig jaar aan de slag in de bankwereld, hield hij het op een mooie dag voor bekeken en sloeg hij resoluut een andere weg in. „Ik koesterde meer sympathie voor wie geld kwam lenen dan voor wie kwam beleggen.”

–*Waarom gooide u het over een andere boeg?*

Na twintig jaar was ik uitgekeken op de bankwereld. Ik wilde bovendien iets doen voor mensen die minder kansen hebben in het leven. Op dat moment zocht pastoor Van Rompaey van Scherpenheuvel iemand die de praktische dingen in verband met het onderhoud van de basiliek en de zorg voor het patrimonium op zich kon nemen. Afkomstig uit Scherpenheuvel, had ik wel iets met de Onze-Lieve-Vrouwebasiliek. Waarom niet dus?

Ik merkte al snel dat er heel wat karweien wachtten. Dankzij mijn technische achtergrond kon ik inschatten welke een handige Harry kon uitvoeren en welke we best uitbesteedden. Zo besloten we twee mensen aan te werven via de Weerwerkactie van de VDAB voor een betere doorstroming van langdurig werklozen. Niet enkel werden onze klussen afgewerkt, we boden tegelijk anderen een kans. Het draaide zo goed, dat we meer mensen aanwierven.

–*Het is ook een kwestie van goede ideeën, zoals het smelten van kaarsenresten.*

In de kaarsenkapel van de basiliek verwijderden onze mensen steeds een hoop kaarsenresten, die vervolgens bij het vuilnis belandden. Zouden we die niet kunnen smelten en er nieuwe kaarsen van maken? Het lukte. Vandaag halen we kaarsenresten op in de basiliek, maar ook in alle containerparken van Vlaanderen. We doen dat in samenwerking met de Kringloopwinkel. We vervaardigen tuin- en tafelkaarsen en leveren aan de basiliek, Welzijnszorg, Bond Zonder Naam, Amnesty International, Ban-neux, maar ook aan de distributiesector.

Sinds kort halen we ook kurkafval op, tot in Wallonië. Dat vermalen we tot korrels die dan gebruikt worden als ecologisch isolatiemateriaal. Kijken waar mogelijkheden liggen en die proberen te realiseren, dat is mijn ding. Het is zoals vissen. Je moet op de



Herman Kennes hoopt dat het verhaal van De Vlaspit ook in andere parochies een vervolg krijgt. © Mine Dalemans

juiste plaats aan de vijver zitten op het juiste moment en dan het juiste aas gebruiken. Dat is ondernemerschap.

–*In uw geval ondernemerschap met een extra dimensie?*

Alle ondernemers willen iets veranderen in de samenleving, zowel sociale als commerciële. Ik wilde wie elders niet aan de slag geraakt een kans geven. Voor mij draait het niet om de winst, maar om de mensen. Zestig procent van de mensen die in De Vlaspit

„Het draait niet om de winst, maar om de mensen”

werkt, stroomt door naar het reguliere arbeidscircuit. Hen een tweede kans geven en weer op weg zetten zodat ze zich opnieuw kunnen integreren in onze samenleving, dat geeft me veel voldoening.

Ik was onthutst toen ik vaststelde hoeveel mensen in een landelijke omgeving als Scherpenheuvel ellende beleven: mensen

die het financieel moeilijk hebben of kampen met huisvestingsproblemen, mensen die verslaafd zijn, migranten of ex-gedetineerden. Zoveel schrijnende verhalen. Voor die mensen wilde ik iets doen. Aanvankelijk stootte dit op weerstand. „Jullie halen de problemen en de criminaliteit naar Scherpenheuvel”, klonk het, maar intussen is duidelijk dat dit niet het geval is.

–*De Vlaspit groeide en bleef groeien.*

De Vlaspit kocht vijf jaar geleden een voormalig hotel in de schaduw van de basiliek en verbouwde het tot brasserie. Daar serveren we streekgerechten. In een aanpalende winkel verkopen we streekproducten. We startten met een fietsverhuur. We doen groenonderhoud. Nog steeds hangen we maandelijks op tal van plaatsen in Vlaanderen affiches met Gods Woord op. Nu komt het erop aan om de werking te consolideren en te professionaliseren. Dat is een uitdaging voor Monique De Dobbeleer, mijn opvolgster.

–*Een mooie verwezenlijking om op terug te kijken, maar toch droomde u van meer?*

Onder de koepel van de basiliek kregen we

een prachtige kans om te ontstaan en te groeien. Gaandeweg werd de werking van De Vlaspit echter volledig losgekoppeld van de parochie en de basiliek. Dat ontgoochelde me. Natuurlijk leveren we nog werk voor de parochie, maar de verbondenheid is minder sterk. Ik zag in het sociaaleconomische verhaal van De Vlaspit ook kansen voor de bedevaartswerking. Ik hoopte dat we de boodschap van sociale economie konden meegeven aan pelgrims door zichtbaar aanwezig te zijn. Dat het hen zou doen beseffen dat de Kerk er ook moet zijn voor die mensen. Dat het hen zou aansporen om verder te kijken dan hun eigen bekommelingen, dan de gunst die ze komen afsmecken of dan hun dank aan Onze-Lieve-Vrouw. Dat het verhaal ook in andere parochies een vervolg zou krijgen. Want al te snel denken mensen dat er in hun omgeving geen verborgen armoede is. Niets is minder waar.

Geloven is voor mij meer dan verkondigen. Geloven is dienstbaar zijn, hier en nu. Die twee zijn onlosmakelijk verbonden.

Nog kaarsenresten of kurken? Breng ze naar uw containerpark. Vandaar gaan ze naar De Vlaspit, waar ze worden verwerkt.